

Sygn. akt I CZ 61/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa F. Limited z siedzibą w Dublinie
przeciwko P. Z.

o ochronę praw z rejestracji wspólnotowych znaków towarowych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2014 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 kwietnia 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej z dnia 24 marca 2014 r. pełnomocnik pozwanego zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 30 października 2013 r. w części, w jakiej Sąd zakazał pozwanemu używania w obrocie gospodarczym opakowań kremu pielęgnacyjnego oznaczonego znakiem „S.” w dotychczasowych opakowaniach. Uzasadniając przesłankę dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na wartość prawa majątkowego pełnomocnik skarżącego wskazał, że w przedmiotowej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia zmieniła się po wydaniu zaskarżonego wyroku z uwagi na utratę kosztów, którą skarżący przeznaczył na reklamę znaku słowno - graficznego „S”. Wskazał jednocześnie, że jakkolwiek koszty te są trudne do dokładnego oszacowania, to w jego ocenie kwota ta wynosiłaby co najmniej 50.000 zł, co wynika m.in. z przedłożonych w odpowiedzi na pozew faktur VAT.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 26.667 zł i skargę kasacyjną odrzucił, jako niedopuszczalną.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący wniósł o jego zmianę i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Sprawa ma charakter majątkowy, jeżeli zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron.

Zgodnie zaś z treścią art. 368 § 2 k.p.c., w sprawach majątkowych wartość przedmiotu zaskarżenia podana w apelacji może być oznaczona na kwotę wyższą od wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie jedynie wtedy, gdy powód rozszerzył powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie.

W apelacji pozwany określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 26.667 zł.

Wartość ta odpowiadała wartości przedmiotu sporu. Brak sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w apelacji nie eliminuje możliwości weryfikacji prawidłowości podanej wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej. Zgodnie bowiem z art. 398²¹ k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym ma odpowiednie zastosowanie m.in. art. 368 § 2 k.p.c., który w zdaniu trzecim przewiduje, że przepisy art. 19-24 i 25 § 1 k.p.c. stosuje się odpowiednio. Oznacza to, że zarówno sąd drugiej instancji, jak również Sąd Najwyższy w ramach badania warunków formalnych skargi kasacyjnej może sprawdzić wartość przedmiotu zaskarżenia podaną w skardze kasacyjnej, czy jest ona zgodna z zasadami jej ustalenia zawartymi w art. 19-24 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 180; z dnia 20 czerwca 1997 r. II CKN 245/97, nie publ.; z dnia 26 czerwca 1997 r. I CKN 156/97 nie publ., z dnia 9 lipca 1997 r., II CKN 257/97, nie publ.). Badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na minimalną wartość zaskarżenia wymaganą od skargi kasacyjnej według art. 398² § 1 k.p.c. Badanie w tym zakresie nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1997 r., III CKN 71/97, nie publ. oraz z dnia 15 stycznia 1998 r., I CZ 19/97, nie publ.).

Przepisy zawarte w art. 25 i 26 k.p.c. wyrażają potrzebę jednoznacznego przesądzenia (ustabilizowania) wartości przedmiotu sporu na potrzeby określenia właściwości rzeczowej sądu i wysokości należnych opłat sądowych (zob. § 107 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych, Dz. U. Nr 38, poz. 249 ze zm.). Gdy zaś chodzi o określenie wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek ustalenia dopuszczalności skargi kasacyjnej, podobna potrzeba już nie występuje. Ważne jest natomiast, by rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy podlegały jedynie te skargi kasacyjne, których dopuszczalność przewidują przepisy procesowe.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny władny był dokonać sprawdzenia prawidłowości podanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia.

Ustalona wartość przedmiotu zaskarżenia skargi kasacyjnej była niższa od wartości przedmiotu zaskarżenia wymaganej, według art. 398² § 1 k.p.c., od skargi kasacyjnej. Uzasadniało to odrzucenie skargi kasacyjnej, jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

W konsekwencji, zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. art. 394¹ § 3 k.p.c.